

“การให้ทานด้วยพลังสติและพลังปัญญา
...สู่สันติสุขประเทศไทย”

จากการเสวนาเรื่อง “สอนวาทะให้เป็นเศรษฐี”
เนื่องในโอกาสครบรอบ 35 ปี
ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ณ อาคารตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
วิสัยทัศน์โดย พระมหาภาวนาวัชร วชิรเมธี (ว. วชิรเมธี)
ผู้อำนวยการสถาบันวิมุตตยาลัย
ปฐกฐาโดย คุณภัทริยา เบญจพลชัย
กรรมการและผู้จัดการ
ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
คุณมนตรี ศรไพศาล
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร
บริษัทหลักทรัพย์กิมเอ็ง จำกัด (มหาชน)
และท่านผู้มีเกียรติเข้าร่วมการเสวนา

ปฐกฐา : ในสถานการณ์ที่บ้านเมืองมีความเห็นที่แตกต่างกันอย่างมากรุ่นปัจจุบัน ถ้านึกถึงการสะสมธรรม สะสมทานบารมี พระคุณเจ้าจะมีข้อเสนอแนะที่จะช่วยกันทำทานให้กับประเทศไทยอย่างสร้างสรรค์อย่างไรเพื่อให้สังคมไทยดีขึ้น

วิสัยทัศน์ : ต่อประเด็นคำถามที่ว่า แล้วเราจะทำทานกันอย่างไร ในยามที่บ้านเมืองเป็นอย่างนี้ และคุณโยมก็กำชับว่าต้องเป็นข้อเสนอเชิงสร้างสรรค์ อันนี้ไม่ใช่ใจหยาบๆ นะ ถ้าพระตอบไม่ได้ กลับวัดไม่ได้เลยนะ เน้นอนาถมาคิดว่า ถ้าตื่นๆ ก็ไปถวายสังฆทาน แล้วก็ร่วมกันทำบุญประเทศ แล้วก็สวดมนต์ ซึ่งก็ทำมาหมดแล้ว เพราะนั่นเป็นคำตอบที่คุณโยมคงบอกว่าย่าตอบ

อาตมาคิดว่าถ้าเราจะทำทานเพื่อให้ประเทศดีขึ้น สิ่งที่เราควรจะทำ “เป็นทานหรือให้เป็นทาน” ในตอนนี้ หนึ่งในเราควรจะช่วยกันให้ทานด้วยการมอบสติให้กับประเทศนี้ เพราะเราชาวสติดกันอย่างยิ่ง เวลานี้เราเห็นคนแทบไม่เป็นคน เห็นคนเห็นแต่สิ่งที่สวมใส่ ความเป็นคนข้างในเรามองไม่เห็น เห็นใครพูดอะไรออกมา เราแทบไม่สามารถครองสติที่เราจะฟังให้จบ เพราะอะไร เพราะเราคิดว่าเขาไม่ใช่ฝ่ายเดียวกับเราไปแล้ว ฉะนั้นเมืองไทยตอนนี้ขาดอย่างยิ่ง **ไม่ใช่เงิน** เพราะวันนี้อ่านหนังสือพิมพ์ก็เห็นชัดว่าผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยบอกว่าดัชนีเศรษฐกิจยังคงดีต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นเมืองไทยไม่เคยขาดเงิน เมืองไทยกำลังขาดอย่างยิ่ง คือ **“ขาดสติ”** พอเราไม่มีสติเราก็ล่อแหลมต่อการเข้าสู่ความรุนแรง ฉะนั้น **ทานประการที่ 1** ถ้าคุณจะให้ทาน ช่วยเหลือสติเป็นทานได้มัย แล้วเราจะได้ฟังกันมากขึ้น แล้วเราจะได้ตระหนักรู้ว่า แท้ที่จริงความขัดแย้งเพิ่งเริ่มขึ้น

เมื่อวาน แต่ในความเป็นมนุษย์นั้น เรามีรากร่วมทางวัฒนธรรม ตั้งแต่โลกนี้มีมนุษย์ เราเป็นมนุษย์ชาติก่อนเป็นคนไทยด้วยซ้ำไปนะ เราเป็นคนไทย ก่อนที่จะแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันด้วยซ้ำไป สิ่งนี้ต่างหาก ถ้าเรามีสติ เราก็คะมองเห็น แต่ถ้าเราขาดสติ เราจะคิดว่าคนที่เห็นต่างจากเรามีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนน้อย และนั่นเรารู้สึกว่า ถ้าเราทำร้ายคนที่มีความศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนไม่เท่าเรา เราไม่ผิดหรอก โลกนี้จะมีอะไรน่ากลัวยิ่งไปกว่าการที่เห็นคนไม่เป็นคนที่ รวันดา (Rwanda) นั่นเขาฆ่ากัน อีกฝั่งหนึ่งเรียกอีกฝั่งหนึ่งว่า “แมลงสาบ” ปฏิบัติการในครั้งนั้น เขาเรียกว่าปฏิบัติการฆ่าแมลงสาบ ผลก็คือภายใน 8 เดือน ฆ่ากันเองระหว่างชาวยูกันดา 2 เผ่า เผ่ามูตู กับเผ่าตูลี 8 เดือน ฆ่ากันไป 1 ล้านคน UN ส่งกองทหารรักษาสันติภาพเข้าไปช่วย ผลคือ กองทหารกองแรกถูกฆ่าด้วย UN ก็เลยถอยออกมาวางอุเบกขา เพราะอะไร ในสถานการณ์ที่คนในชาติขาดสติ แม้แต่ UN ก็ต้องรักษาชีวิตของตนไว้ก่อน ฉะนั้นขอให้เชื่อได้เลยว่า ถ้าเราชาวสติดกันทั้งชาติ สหประชาชาติก็ไม่ช่วย เพราะคนที่จะช่วยที่มาจากสหประชาชาติก็คือ คนที่รักตัวกลัวตายเหมือนกันกับเรา ดังนั้น เราต้องให้สติเป็นทาน พอเรามีสติเราก็จะสามารถหยั่งนึกรักษาความเป็นคนระหว่างเราระหว่างเขาไว้ได้ แล้วก็ทั้งความเป็นเรา ทั้งความเป็นเขาเหลือแต่เราไทยทั้งนั้น นี่คือนสิ่งที่เราจะต้องยึดให้มั่นว่าอย่าให้ภาพลงตาที่สร้างขึ้นมานั้น ทำให้เราโกรธเกลียดชิงชังซึ่งกันและกัน เพราะลึกกว่าสี่ลึกก็คือคน ลึกกว่าคนก็คือเราเป็นมนุษย์ชาติ คือคนชาติเดียวกัน คือ ชาติมนุษย์ นี่คือนทานประการที่หนึ่ง **ทานประการที่ 2** ขอให้เราทุกคนอย่าไปตกหลุมพรางของอคติทั้งสี่ประการ เราจะต้องช่วยกันให้ปัญญาที่เป็นกลางเป็นทานแก่สังคมนี้

เพราะเวลานี้เราเต็มไปด้วยอคติ **หนึ่ง คตินาคติ ลำเอียง เพราะรัก** พอเรารักใคร่มากๆ เรารักหัวทิ่มหัวตา เรายกให้เป็นเทพ โดยที่ไม่มีรอยตำหนิมาแปดเปื้อนเลย ซึ่งนั่นผิวนะ อาตมาบอกลูกศิษย์เสมอว่า ให้ลูกระวังคนสองประเภทนะ หนึ่ง คนที่ดีที่สุด สองคือ คนที่ชั่วเกินไป นี่มันผิวนมนุษย์นะ เวลานี้เราเต็มไปด้วยฉันทาคติ คือพอเรารักใครก็เชียร์สุดลิ่มทิ่มประตู แสดงวิธีคิดแบบสุดโต่ง ซึ่งพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้คิดแบบนี้ พุทธศาสนาสอนให้คิดที่ ถ้าคนนี้ดี ดีในแง่ไหน ถ้าเลว เลวในแง่ไหน ให้มองแบบแยกแยะเสมอไป ถ้าเรามองแบบตีขลุมเช่นนั้น เราก็ตกไปสู่หลุมพรางของอคติ คือพอรักก็เชียร์เลย เราไม่ได้มองข้อบกพร่องของเรา

สอง ลำเอียงเพราะชัง พอชังก็แข่งเลย แข่งกันให้จมดินจมทราย เป็นภูตผีปีศาจกันไปข้างหนึ่ง จนกระทั่งเขาไม่มีดีเหลืออยู่เลยเช่นนั้นหรือ นี่ก็สะท้อนวิธีคิดแบบสุดโต่งแยกซ้ายอีกเหมือนกัน เป็นวิธีคิดที่ผิดพลาด ซึ่งเป็นกันทั่วโลก พอเราลำเอียงด้วยความชังเราก็มองไม่เห็นความดีที่คนอื่นมีอยู่ พอเราลำเอียงด้วยความรัก คนที่เรารักพูดอะไรนะ

หนึ่ง ให้ทานเป็นสติ
บ้านเฟื่องเราจะได้มีคนที่ดีที่พูดกันอย่างมีสติ
มีคนที่ฟังกันอย่างมีสติ
มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีสติ
เราก็เจรจากันอย่างมีสติ
สอง คือ ให้พลังทางปัญญา
พอเรามีพลังทางปัญญา เพราะเราไม่ลำเอียง
เราก็จะได้ใช้ปัญญาอย่างเป็นกลาง
พอเรามีปัญญาที่เป็นกลาง
เราก็จะเห็นทางที่ถูกต้อง

เราฟังทั้งหมด เราแทบไม่ต้องใช้ปัญญาของตัวเอง ทั้งๆ ที่คุณก็มีปัญญานะ ลืมไปหรือเปล่าว่าเรามีปัญญา เราให้คนที่เรารักพูดแทนไปแล้วทั้งหมด แต่เพราะเรารักไปแล้วเราแทบไม่ต้องคิด เราก็เลยเชื่อ ผลก็คือเกิดลัทธิยึดติดถือมั่นในตัวบุคคล ซึ่งยึดถือทำให้สำเร็จ ผลก็คือเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ฉะนั้นต้องระวังอคติลำเอียง เพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง เพราะมันจะทำให้เราไม่ได้ใช้ปัญญาที่เป็นกลางเลย เราใช้แต่ความรู้สึก **สาม ลำเอียง เพราะเราได้รับข้อมูลไม่ครบ** รับข้อมูลมาอย่างหนึ่ง ก็ตัดสินใจเชื่อแล้ว พุทธศาสนาท่านบอกว่า เราจะต้องมี “สมันตจักขุ” คือมีดวงตารอบด้าน แต่ถ้าเราได้รับข้อมูลมาไม่ครบ เราก็จะวินิจฉัยบนฐานข้อมูลที่ไม่

เที่ยงธรรม ใครที่เป็นนักวิจัยจะรู้ว่า ฐานข้อมูลที่จะเอามาตีความวิเคราะห์นั้นต้องเป็นฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง คือวิเคราะห์ ณ กาลเทศะไหน ก็ต้องเป็นจริงเช่นนั้น แต่ถ้าฐานข้อมูลผิดพลาดต่อให้คุณมีปัญญาแหลมคม คุณก็วิเคราะห์พลาด ฉะนั้นลำเอียงเพราะเขา ก็หมายความว่า พอเราได้ข้อมูลมา เป็นความจริงครึ่งเดียวบ้าง เป็นความ

จริงเจือสีบ้าง จากสื่อเทียมบ้าง สื่อแท้บ้าง สื่อครึ่งๆ กลางๆ สื่อมอมขมน สื่อเมิ่นขมน สื่อมั่วซั่วบ้าง พอเราได้ข้อมูลที่ไม่ใช่เป็นข้อเท็จจริง แต่เป็นข้อคิดความเห็นซะส่วนมาก ไม่ใช่ข้อเท็จจริง ผลก็คือ เราก็มืดความลำเอียงในหัวใจ คนเรานั้นพอมีความลำเอียงในหัวใจ คิดก็ลำเอียง พูดก็ลำเอียง ทำก็ลำเอียง แสดงออกก็ลำเอียง แล้วประเทศนี้มันก็เอียงจนมันจะคว่ำอยู่แล้ว ฉะนั้นต้องระมัดระวังให้เราแสวงหาข้อมูลครบถ้วน รอบด้าน เหมือนนักลงทุนพาณิชย์ทั้งหลายจะลงทุนในหุ้นตัวไหนก็ต้องหาข้อมูลกันให้รอบด้าน เพราะฉะนั้นต้องบอกคนไทยให้มีอุปนิสัยนักลงทุน คือหาข้อมูลหลายๆ **สี่ คือ ลำเอียงเพราะว่ากลัว** หมายความว่า พอเรากลัวแล้วเราก็มักจะบอกกับตัวเองว่า ฉันทขอเป็นพลังเงียบ เป็นพลังเงียบที่ปล่อยให้ประเทศชาติบ้านเมืองล่มจมไปต่อหน้าต่อตา สมมติว่าถ้าเราทุกคนนั้นในเรือไททานิค สมมติประเทศไทยคือ เรือไททานิค เราทุกคนคือผู้โดยสารบนเรือลำนั้น พอเรือไททานิคไปชนภูเขาน้ำแข็ง กลุ่มหนึ่งออกมาैयाๆ เพื่อเอาตัวรอด กลุ่มหนึ่งเห็นแก่ตัววิ่งปล้นทรัพย์สิน แต่อย่างใดเรื่อก็จมแน่นอนอยู่แล้ว ทุกคนจะจมไปด้วยกันแน่ๆ แต่มีกลุ่มหนึ่งบอกว่า ฉันทขอเป็นพลังเงียบ นั่งอยู่กลางลำเรือ พลังเงียบมีประโยชน์มัย สุดท้ายจมมัย ก็จม คนที่จะปล้นเขาทำได้สะดวกมัย ถ้าพลังเงียบอยู่เฉยๆ เขาก็ทำได้สะดวก แล้วคนที่เขาจะกู้เรือ เขาจะได้รับประโยชน์จากพลังเงียบมัย ก็ไม่ได้รับประโยชน์ เพราะฉะนั้น การกลัวแล้วบอกว่าตัวเองเป็นพลังเงียบ มีก็เหมือนไม่มี คุณมีพลัง คุณควรจะแสดงพลังด้านใดด้านหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องเป็นพลังบวกพลังลบ พลังดีพลังชั่ว แต่เปลี่ยนตัวเองเป็นพลังแห่งสติ เป็นพลังแห่งปัญญา เป็นพลังสีขาวที่ให้คุณที่เลือกข้างไปแล้วได้เห็นได้มัย ว่าสิ่งใดที่เป็นธรรม สิ่งใด

ที่เป็นประโยชน์สุข สิ่งใดที่เป็นเนื้อหาสาระ สิ่งใดที่เป็นแก่นเป็นสารของการที่จะได้อยู่ร่วมกันในแผ่นดินที่สันติ นี่ต่างหากที่เราควรจะร่วมกันแสดงพลัง เราอาจจะคิดว่าต้องแสดงพลังเพื่อไปทำปฏิกริยากับอีกฝั่งหนึ่ง เช่น มีคนแบ่งฝ่ายอยู่แล้ว 2 ฝั่ง เราก็แสดงพลังไปเลือกอีกฝ่ายหนึ่งที่เราริชอบว่า “ถูก” ก็เท่ากับว่า เราเองก็เลือกข้างไปอีกข้างหนึ่งแล้ว ฉะนั้นแทนที่จะไปตั้งกลุ่มขึ้นมาเพื่อแสดงพลังและส่งผลให้อีกฝั่งหนึ่ง หรือฝั่งหนึ่งได้รับประโยชน์จากกลุ่มของเรา อาตมาคิดว่าเราควรจะแสดงพลังว่า พลังแห่งสติคืออย่างไรนะ บ้านนี้เมืองนี้ขาดสติ เราควรจะพลังแห่งสติ คิดดี พูดดี ทำให้เห็นว่าคนดี คนที่ยังมีสติสัมปชัญญะปกติเขาเป็นอย่างไร และประเทศที่เป็นปกติมันต้องเป็นอย่างนี้ ช่วยกันทำให้เห็นชัดๆ ว่า อะไรคืออะไร แต่พอเราลำเอียงไปแล้วหรือเพราะว่าเราลำเอียงเพราะกลัว พอลำเอียงเราก็อยู่เฉยๆ กันไปหมด พออยู่เฉยๆ กันไปหมดเมื่อประเทศเจริญเราก็ไม่มีส่วนร่วม เพราะเราเป็นพลังเงียบ พลังเฉย แต่พอประเทศล่ม เราก็คือพลังเงียบที่ต้องออกจากความกลัว แล้วแสดงพลังที่ถูกต้องเหมาะสมอย่าอยู่เฉยๆ เพราะอยู่เฉยๆ เท่ากับไม่มีตัวตนอะไร เวลานี้สังคมไทยต้องการอย่างยิ่ง คือความกล้าหาญทางจริยธรรม คือกล้าหาญทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าเรากลัวกันหมดประเทศก็ไม่มีหลักยึดเลยนะ อาตมาพูดเสมอว่าคนเลวไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวก็คือคนดีที่ไม่กล้า คนดีที่เป็นพลังเงียบต่างหาก และการแสดงพลังของเรา ไม่จำเป็นต้องไปแสดงพลังเพื่อสนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เราแสดงพลังเพื่อสนับสนุนสันติสุขได้มัย สนับสนุนสันติธรรม สันติภาพได้มัย และ

แสดงพลังทางปัญญา พลังทางปัญญาที่สำคัญที่สุด เป็นสิ่งที่ประเทศชาติและบ้านเมืองกำลังต้องการ ดังนั้น ถ้าคุณกำลังอยากจะทำทานนั้น **หนึ่ง ให้ทานเป็นสติ** บ้านเมืองเราจะได้มีคนที่ดีที่พูดกันอย่างมีสติ มีคนฟังกันอย่างมีสติ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีสติ เราก็เจรจากันอย่างมีสติ **สอง คือ ให้พลังทางปัญญา** พอเรามีพลังทางปัญญา เพราะเราไม่ลำเอียง เราก็จะได้ใช้ปัญญาอย่างเป็นกลาง พอเรามีปัญญาที่เป็นกลาง เราก็จะเห็นทางที่ถูกต้อง นี่ก็คือถ้าคุณอยากจะทำทานนะ ช่วยกันให้ทานด้วยสติ ดังนั้น จากนั้นเป็นต้นไป จะพูดกันด้วยสติ จะทำด้วยสติ จะให้สัมภาษณ์ก็ด้วยสติ ใครเอาใจไม่ค่อยปาก ก็บอกได้ว่า ขอบใจสติก่อนอะไรๆ น่าจะดีขึ้นนะ

มาเข้าคำตอบที่สองนะ อัดมาคิดว่ เราควรจะแสดงพลัง
แห่งสติ พลังแห่งปัญญาอย่างที่เรากำลังทำแบบนี้แหละ
กระจายไปเถอะ จากเหนือจรดใต้ที่ไหนก็ได้ ขอให้พลัง

โดย
พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี
(ว.วชิรเมธี)

